KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 25. januar 1999

om en tvist mellem Nederlandene på den ene side og Frankrig og Italien på den anden side om en tilladelse til kørsel med passagerer

(meddelt under nummer K(1999) 111)

(Kun de danske, engelske, franske, italienske, nederlandske, spanske og tyske udgaver er autentiske)

(EØS-relevant tekst)

(1999/102/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 684/92 af 16. marts 1992 om fælles regler for international personbefordring med bus ([1]), ændret ved forordning (EF) nr. 11/98 ([2]), særlig artikel 7, stk. 7,

efter høring af de berørte medlemsstater, og

ud fra følgende betragtninger:

I. DE FAKTISKE OMSTÆNDIGHEDER

(1) Det nederlandske selskab Atlas Reizen BV indgav den 17. marts 1998 til de kompetente nederlandske myndigheder, i det følgende benævnt »den udstedende myndighed«, en anmodning om tilladelse til rutekørsel med bus gennem flere forskellige medlemsstater, nemlig Belgien, Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrig, Italien, Nederlandene, Østrig og Det Forenede Kongerige.

(2) Den kørsel, som Atlas Reizen BV agter at udføre, er udelukkende henvendt til ikke-europæiske turister, som reserverer en hel rundtur, forudbetalt, hos et rejseselskab, idet prisen omfatter hele turen og billetten er gyldig hele sæsonen. Turen kan kun gennemføres en gang. Den enkelte turist kan stå af på et af stoppestederne i en af medlemsstaterne og fortsætte turen nogle dage senere med en af selskabets andre busser. Busserne kører en gang hver anden dag med fastsatte stoppesteder, som generelt ligger nær hoteller. Rundturen finder sted fra april til oktober.

(3) I henhold til tilladelsesproceduren i artikel 7, stk. l, i forordning (EØF) nr. 684/92 udstedes tilladelsen efter aftale med alle de medlemsstater, gennem hvis territorium passagerer optages eller afsættes; de nederlandske myndigheder fremsendte pr. post den 25. marts 1998 anmodningen vedlagt positiv udtalelse til alle de pågældende medlemsstater; Belgien, Danmark, Tyskland, Spanien, Østrig og Det Forenede Kongerige afgav positiv udtalelse, medens Frankrig og Italien afgav negativ udtalelse.

(4) Den 10. april 1998 afgav de franske myndigheder negativ udtalelse med henvisning til, at ansøgningen ikke adskilte sig stort fra en tidligere ansøgning fra det nederlandske selskab Vermaat's Autobedrijf BV af 12. august 1997, som de franske myndigheder afgav negativ udtalelse om den 10. oktober 1997 med den begrundelse, at det på grundlag af ansøgningen ikke var muligt at definere, hvilken slags kørsel, det drejede sig om (rutekørsel, speciel rutekørsel eller lejlighedsvis kørsel), at den var en af de mest indbringende typer ruter, da den kun fungerede i turistsæsonen, samt at det drejede sig om ikke-autoriseret cabotage ifølge Rådets forordning (EØF) nr. 2454/92 af 23. juli 1992 om betingelserne for transportvirksomheders adgang til at udføre personbefordring ad landevej i en medlemsstat, hvor de ikke er hjemmehørende ([3]), ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse.

(5) De italienske myndigheder meddelte den 21. april 1998 de nederlandske myndigheder, at de agtede at afgive positiv udtalelse vedrørende ansøgningen om tilladelse på betingelse af, at der ikke udførtes nogen form for transport mellem to eller flere byer på italiensk territorium, hvilket svarede til at afslå tilladelse til kørslen, således som den var forelagt.

(6) Den 16. juni 1998 forelagde den tilladelsesudstedende myndighed sagen for Kommissionen for at denne kunne træffe beslutning i sagen; forelæggelsen skete i henhold til artikel 7, stk. 6, i forordning (EØF) nr. 684/92, der på daværende tidspunkt var affattet således: »Hvis der på grundlag af den i stk. 1 nævnte procedure ikke opnås den nødvendige enighed kan sagen forelægges for Kommissionen inden for den i stk. 3 fastsatte frist«, dvs. en frist på tre måneder efter modtagelse af ansøgningen.

([1]) EFT L 74 af 20. 3. 1992, s. 1.
([2]) EFT L 4 af 8. 1. 1998, s. 1.
([3]) EFT L 251 af 29. 8. 1992, s. 1.

II. RETLIG VURDERING

(7) Uanset den omstændighed, at de ændringer, der er foretaget ved forordning (EF) nr. 11/98 finder anvendelse på tidspunktet for vedtagelsen af denne beslutning, bør de regler og definitioner, der gjaldt på tidspunktet for modtagelse af ansøgningen, lægges til grund ved vurderingen af hvilken type kørsel, der er genstand for ansøgningen om tilladelse.

(8) Den foreslåede kørsel ligner på nogle måder en rutekørsel som defineret i artikel 2, nr. 1, i forordning (EØF) 684/92, idet den vedrører personbefordring efter faste tidsintervaller og i en bestemt trafikforbindelse, hvor på- og afstigning kan ske ved forud fastsatte stoppesteder. I det foreliggende tilfælde kan det dog ikke fastslås, at denne kørsel er tilgængelig for alle, da den udelukkende er reserveret for ikke-europæiske turister, som har reserveret og betalt deres billet før ankomst til Europa, idet denne kørsel ikke markedsføres i Europa. Den kan derfor ikke betegnes som rutekørsel efter artikel 2, nr. 1, i forordning (EØF) nr. 684/92.

(9) Endvidere kan kørslen betragtes som specialiseret rutekørsel som defineret i artikel 2, nr. 1.2, i forordning (EØF) nr. 684/92 under forudsætning af, at det drejer sig om befordring af en bestemt kategori af passagerer, hvorved andre passagerer udelukkes, og da det drejer sig om ikke-europæiske passagerer, drejer det sig om en bestemt kategori af passagerer.

(10) EF-Domstolen har i en dom af 30. april 1998 i sagen C-47/97 (Clarke & Sons og Ferne) fastslået [1], at »der ved begrebet bestemte kategorier af passagerer i forordning (EØF) nr. 684/92 forstås passagerer tilhørende den samme persongruppe. Denne fortolkning fremgår af eksemplerne i artikel 2, nr. 1.2, i forordning (EØF) nr. 684/92, der navnlig omhandler arbejdstagere, skoleelever og studerende samt militærpersonale. Det er derimod ikke tilstrækkeligt, at der blot er tale om en på forhånd samlet gruppe passagerer (...). Den i hovedsagen omhandlede befordring gennemføres hver gang for en forskellig gruppe passagerer, der kun har det til fælles, at de har bestilt en rejse hos det samme rejsebureau. Sådanne passagerer tilhører således ikke en bestemt kategori af passagerer«.

(11) I den foreliggende sag drejer det sig for det første om ikke-europæiske passagerer, som har reserveret deres rejse hos det samme rejsebureau, hvilket ikke er tilstrækkeligt til, at de har samme status, således som Domstolen forstår dette begreb; for det andet rejser disse passagerer ikke i rutefart på samme måde som bestemte kategorier af passagerer som studerende, militærpersonale og arbejdstagere, som rejser mellem deres bopæl og det sted, hvor de arbejder; i den foreliggende sag tager passagererne bussen i en retning, én gang i sæsonen og standser efter behag nogle dage på en af rutens etaper, hvorefter de genoptager ruten til en anden destination, således at gruppen på intet tidspunkt kan betragtes som homogen. Under disse omstændigheder må det konkluderes, at denne kørsel ikke kan betegnes som speciel rutekørsel.

(12) Det bør derefter undersøges, om kørslen kan betegnes som pendulkørsel efter artikel 2, nr. 2, i forordning (EØF) 684/92; ved en sådan kørsel forstås befordring, der er tilrettelagt med henblik på ved flere ud- og tilbageture at bringe en gruppe passagerer, der er organiseret på forhånd, fra samme afgangsområde til samme bestemmelsesområde. Disse grupper, der er sammensat af passagerer, der har tilbagelagt udturen, bringes ved en senere tur tilbage til afgangsstedet.

Ved »afgangs- og bestemmelsesområde« forstås henholdsvis afgangs- og bestemmelsessted samt steder beliggende inden for en radius af 50 km herfra. Uden for afgangs- og bestemmelsesområdet kan grupper henholdsvis tages op og sættes af på højst tre forskellige steder.

I forbindelse med pendulkørsel, forstås ved en gruppe, som er organiseret på forhånd, en gruppe, for hvem en ansvarlig organisation eller person i overensstemmelse med hjemstedsstatens regler har påtaget sig at indgå aftalen eller forestå den samlede betaling af ydelsen, eller fra hvem denne organisation eller person har modtaget alle bestillinger og betalinger inden afrejsen.

Den kørsel, som selskabet Atlas Reizen foreslår, opfylder ikke disse kriterier, da det drejer sig om en rundkørsel og ikke flere returkørsler, da der er beregnet over tre stop, da betalingen ikke er en samlet betaling, eftersom den enkelte passager selv reserverer og betaler sin rejse, og at der ikke er tale om en forud tilrettelagt gruppe. Hvad angår pendulkørsel med indlogering efter artikel 2, nr. 2.2, omfatter den udover transporten indlogering på bestemmelsesstedet af mindst 80 % af passagererne, hvilket ikke kan være tilfældet i forbindelse med den pågældende kørsel, som tilbyder nogle indlogeringsmuligheder, men på spredte bestemmelsessteder. Under disse omstændigheder må det konkluderes, at den af Atlas Reizen foreslåede kørsel ikke kan betragtes som rutekørsel efter forordning (EØF) nr. 684/92.

[1] Sml. 1998, s. I-2147, (præmis 21, 22 og 23).

(13) Forordning (EØF) nr. 684/92 definerer lejlighedsvis kørsel som befordring, der hverken svarer til definitionen af rutekørsel eller definitionen af pendulkørsel.

(14) Den kørsel, der foreslås af Atlas Reizen falder ikke ind under en af de kategorier af rundkørsel, som nævnes i artikel 2, nr. 3.l, litra a), hvor der er tale om kørsel, der udføres med et og samme køretøj, som foretager rundture med en eller flere grupper, der er organiseret på forhånd. I det foreliggende tilfælde er der ikke tale om et og samme køretøj, der foretager rundkørsel og om en gruppe, der er organiseret på forhånd, da det allerede er fastslået, at den enkelte passager selv beslutter etaperne og varigheden af opholdene; der er derfor heller ikke tale om den kørselskategori, der omfatter transport af grupper af passagerer, som er organiseret på forhånd, med indlogering for denne gruppe, jf. artikel 2, nr. 3.1, litra b); kørslen kan heller ikke anses for kørsel, der tilrettelægges i forbindelse med særlige begivenheder såsom seminarer, konferencer samt kultur- og sportsarrangementer som nævnt i artikel 2, nr. 3.1, litra c); heller ikke kørsel som nævnt i artikel 3, nr. 3.1, litra d), dvs. en kørsel uden optagelse og afsætning eller kørsel med passagerer efterfulgt af tilbagekørsel som tomkørsel eller udkørsel som tomkørsel efterfulgt af tilbagekørsel med passagerer. Den kan derimod betragtes som anden lejlighedsvis kørsel efter artikel 2, nr. 3.1, litra e), som definerer en sådan kørsel som kørsel, der ikke opfylder kriterierne i litra a) til d).

(15) Endvidere fastsætter artikel 2, nr. 3.3, i forordning (EØF) nr. 684/92, at »kørsel som omhandlet i nærværende punkt 3 mister ikke sin karakter af lejlighedsvis kørsel, fordi den foretages med en vis regelmæssighed«. I den foreliggende sag, kører Atlas Reizen's bus rent faktisk hver anden dag. Det må konkluderes, at den kørsel, der tilbydes af Atlas Reizen kan betegnes som anden lejlighedsvis kørsel efter artikel 2, nr. 3.1, litra e), i forordning (EØF) nr. 684/92.

(16) Ifølge artikel 4, stk. 4, i samme forordning kræver anden lejlighedsvis kørsel tilladelse, og tilladelse afslås med samme begrundelse som afslag på tilladelse til rutekørsel. Grundene til, at ansøgninger kan afslås er opført i artikel 7, stk. 4, i forordning (EØF) nr. 684/92. Det må derfor undersøges, om de grunde Frankrig og Italien anfører for at afslå tilladelse, er berettigede.

(17) Frankrig har ved skrivelse af 10. april 1998 afslået tilladelse med henvisning til, at denne ansøgning svarer til en tidligere ansøgning, der blev indgivet af et andet nederlandsk selskab, Vermaat's Autobedrijf BV ved skrivelse af 12. august 1997, og som de franske myndigheder afgav negativ udtalelse om den 10. oktober 1997. Den nye ansøgning om tilladelse er indgivet af en anden virksomhed, nemlig selskabet Atlas Reizen BV, og Frankrig kan derfor ikke, som begrundelse for negativ udtalelse i henhold til forordning (EØF) nr. 684/92, påberåbe sig, at den svarer til en ansøgning fra en anden virksomhed. Artikel 7 i forordning (EØF) 684/92 indeholder en fortegnelse over grunde til at afslå ansøgninger, og denne fortegnelse skal fortolkes strikt for at garantere retssikkerhed. Den begrundelse, Frankrig har givet, kan under ingen omstændigheder betragtes som grund til at afslå ansøgningen i henhold til forordning (EØF) nr. 684/92. Frankrig må forelægge andre begrundelser for afslag end de tidligere fremsatte. Det er i øvrigt ikke fastslået, at sådanne begrundelser kunne accepteres i det foreliggende tilfælde, og således som sagen stiller sig for øjeblikket, kan der ikke tages hensyn til disse begrundelser.

(18) De italienske myndigheder afgav positiv udtalelse hvad angår tilladelsen på betingelse af, at forbindelser mellem to eller flere byer på italiensk territorium blev afskaffet, med den begrundelse, at der ville være tale om ikke-autoriseret cabotage i henhold til forordning (EØF) nr. 2454/92, hvilket indebar et afslag på ansøgningen. Der kan dog ikke tages hensyn til denne betingelse, for så vidt som cabotage blev liberaliseret for al lejlighedsvis kørsel fra den 1. januar 1996.

(19) De berørte medlemsstater er blevet hørt den 28. oktober 1998. Denne høring viser, at de fleste af de pågældende medlemsstater er positivt indstillet over for Kommissionens udkast til beslutning, også når det drejer sig om at anse kørslen for anden lejlighedsvis kørsel. Det fremgår dog af høringen, at Frankrig fortsat er modstander af at anse kørslen for lejlighedsvis kørsel. Flere medlemsstater har endvidere udtalt, at de dele af kørslen der foretages på samme nationale territorium kunne betragtes som cabotage efter forordning (EØF) nr. 2454/94.

(20) De ændringer, der blev indført ved forordning (EF) nr. 11/98 finder anvendelse fra den 11. december 1998. De ændrer imidlertid intet ved den omstændighed, at den kørsel, der foretages af selskabet Atlas Reizen BV må betegnes som lejlighedsvis kørsel, således som det er godtgjort ovenfor. De nye regler indebærer derimod ændringer med hensyn til adgangen til markedet for denne type kørsel, fordi der herefter kun findes en form for lejlighedsvis kørsel, hvortil der ikke kræves tilladelse ifølge den nye artikel 4, stk. 1 —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den kørsel, der foretages af selskabet Atlas Reizen BV beliggende i Heemskerk i Nederlandene, mellem Belgien, Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrig, Italien, Nederlandene, Østrig og Det Forenede Kongerige er lejlighedsvis kørsel efter artikel 2, nr. 3.1, litra e), i forordning (EØF) nr. 684/92. Fra det tidspunkt, hvor bestemmelserne i forordning (EF) nr. 11/98 vedrørende ændring af forordning (EØF) nr. 684/92 finder anvendelse, kræves der ikke tilladelse til denne kørsel.

Artikel 2

Denne beslutning får virkning tredive dage efter, at den er meddelt de berørte medlemsstater.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til Kongeriget Belgien, Kongeriget Danmark, Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Den Italienske Republik, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 25. januar 1999.

På Kommissionens vegne

Neil KINNOCK

Medlem af Kommissionen